601/00

Den 11. september 2000 blev i sag nr. 52.382:

xxxx xx xxxxxxxx
xxxxxxxx xx
xxxx xxxxxxx

mod

Lærerstandens Brand-
forsikring G/S
Farvergade 17
1463 København K

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i Lærerstandens Brandforsikring G/S, klager over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Af klagen til nævnet af 7/2 2000 fremgår: "Skadelidte brækkede/forstuvede tommeltotten i 95. Efter lægebesøg og sygehusundersøgelse var det noget, der kunne tage lang tid. Praktiserende læge udtalte, at personskader ikke kunne forældes. I god tro holdt skadelidte anmeldelsen tilbage, for at lade tiden bedre skaden, hvad dog ikke skete. Skadelidtes læge har foreslået at få skaden brækket op, men ville ikke garantere, at det deraf ville blive bedre. I normale straffesager er der en 5 års forældelsesfrist og for at være på den sikre side, anmeldte sagen, som LB nu afviser som forældet."

Selskabet har i skrivelse af 21/3 2000 anført: "Af sagens akter fremgår det, at vores medlem kom til skade ved et uheld den 05.02.95, hvor venstre tommelfinger blev brækket bagover på grund af et fald. Grundleddet blev kraftigt forstuvet og der skete muligvis en ledbåndslæsion. En røntgenundersøgelse viste, at der ikke var brud på fingeren. Vores rådgivende læge har ud fra oplysningerne i skadeanmeldelsen, begyndelses attesten og røntgenbeskrivelsen vurderet, at tilstanden i tommelfingeren har været stationær siden et halvt år efter uheldet skete, dvs. siden primo august 1995. Kravet om erstatning forfalder 14 dage herefter i henhold til Forsikringsaftalelovens § 24, dvs. medio

august 1995. I lov om Forsikringsaftaler, § 29, fremgår det, at 'krav der er grundede i forsikringsaftalen, forældes to år efter udgangen af det kalenderår, i hvilket fordringshaveren fik kundskab om kravet og om at det er forfaldet og i alt fald fem år efter kravets forfaldstid. I øvrigt findes reglerne i lov nr. 274 af 22. december 1908 §§ 1-3 anvendelse.' Det er vores opfattelse, at vores medlems krav er forældet pr. 01.01.98, og allersenest pr. 10.01.99, i medfør af to-års-reglen i ovenstående bestemmelse. Vi modtog først en anmeldelse med krav om erstatning den 27.08.99. Vores medlem søgte lægehjælp den 21.02.95 og blev samme dag røntgenfotograferet. Det blev oplyst, at der var tale om en kraftig forstuvning, som kunne vare lang tid. Vi mener, at vores medlem har været bekendt med de forhold, som danner grundlag for hendes erstatningskrav allerede et halvt år efter skaden, idet der på dette tidspunkt ikke var sket en væsentlig bedring i hendes tilstand. Vores medlem må derfor have haft kundskab om, at hun havde et krav og dette forfaldt medio august 1995 med forældelse pr. 01.01.98 til følge."

Nævnet udtaler:
Nævnet har gennemgået sagen og kan på dette grundlag ikke kritisere, at selskabet har fastsat stationærtidspunktet til at være ½ år efter ulykken. Da erstatningskravet således var forfaldet i 1995, og da nævnet finder, at klageren må have haft kundskab om erstatningskravet mod selskabet og om, at kravet var forfaldet, kan nævnet ikke kritisere, at selskabet har afvist at yde forsikringsdækning under henvisning til, at kravet var forældet ved udgangen af 1997 i medfør af forsikringsaftalelovens 2-årige forældelsesregel.

Det forhold, at klagerens læge måtte have udtalt, at personskader ikke kan forældes, kan ikke forpligte selskabet.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Jørgen Nørgaard